

[Justitsministeren.]

vil jeg gerne sige, at naar det ærede Medlem undrede sig over, at jeg kun kommer med denne lille Ændring til Retsplejeloven, har det sin ganske naturlige Forklaring. Det juridiske Udvalg, der er nedsat for at overveje, hvilke Forslag dette Udvalg kunde tænkes at fremkomme med med Hensyn til Ændringer i Straffelovstillægget, behandler ogsaa Tillægget til Retsplejeloven, og saa længe dette Udvalg arbejder, finder jeg det rigtigst ikke at røre ved Sagen. Naar dette Udvalg har afgivet sin Betænkning, bliver det min Opgave at se paa dette Udvalgsarbejde og deraf udtage, hvad jeg mener er godt og passer til det, der efter min Mening skal revideres, og saa bliver det min Opgave sammen med Regeringens øvrige Medlemmer at udarbejde et Revisionsforslag, selvfølgelig med Hjælp fra Udvalgets Arbejde i det Omfang, jeg mener rigtigst; saa kommer jeg her til Rigsdagen med et eventuelt Revisionsforslag, og saa bliver det Rigsdagens Sag at hjælpe med til, at vi kan faa en helt rigtig Revision gennemført, den Revision, vi er enige om bør gennemføres, og den Revision, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i sin Finanslovtale gjorde sig til Talsmand for.

Jeg vil ogsaa sige til det ærede Medlem Hr. Hjerminde, hvad jeg har sagt før, at naar det ærede Medlem advarer mod Løsladelser i stor Stil, er der ikke nogen Grund til denne Advarsel; der er ingen, som i sin vildeste Fantasi har tænkt paa Løsladelser i stor Stil, det bliver et meget begrænset Antal, der kan blive løsladt.

Det ærede Medlem Hr. Hjerminde spurgte, om der ikke alt har fundet visse Løsladelser Sted i Modstrid med § 5. Jeg vil ikke sige i Modstrid med § 5, Myndighederne har ment, at man i et vist Omfang har kunnet foretage saadanne Løsladelser trods § 5's stærke Ord. (*Hjerminde*: Med hvilken Motivering?). Det ærede Medlem maa ikke kræve nogen Motivering hos mig. Jeg har ræsonneret som saa: jeg mente ikke, det var klart, man kunde gøre det, og hvis man derfor skulde fortsætte den Praksis, mente jeg, at jeg skulde komme til den høje Rigsdag og sige: Vil I give mig Hjemmel? Vil man ikke give mig Hjemmel, er der intet at gøre; hvis man giver mig den, som jeg synes er fornuftigt, er jeg helt rigtigst paa Lovens Grund. Der skal ikke heri ligge nogen som helst Bebrejdelse for det, som er sket. Der er Uenighed mellem de lærde, om man kan gøre det eller ikke. I de Tilfælde, hvor det er gjort, mener Myndighederne, at det er gjort med fuld Ret,

men jeg vil bare have Sagen klar. Det tror jeg, det ærede Medlem Hr. Hjerminde er enig med mig i er rigtigst.

Til sidst skal jeg kun sige til det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen, der henviste mig til at ansætte flere Dommere og flere Statsadvokater for at faa Fart paa Sagerne, at man kommer til at tænke paa Madam Mangors berømte Kogebog, hvori der stod: Man tager et Sølvfad, men hvorfra man tager eller tog det, stod der ikke noget om. Det ærede Medlem siger, at jeg skal tage nogle flere Dommere og Statsadvokater. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Hvor skal man tage dem fra? Det er ikke i Departementerne og andre Steder i Øjeblikket muligt at tilfredsstille Behovet for Jurister, saa den Vej er udelukket.

Jeg gentager min Tak, naturligvis særlig til de ærede Medlemmer, der har givet Lovforslaget ubetinget velvillig Behandling, men ogsaa til de øvrige Medlemmer, fordi de har tilsagt deres Bistand til et Forsøg paa at finde en Ordning, som kan virke tilfredsstillende i den Retning, jeg har angivet i Lovforslaget, og som jeg mener er nødvendig.

Det er klart, at jeg i øvrigt i Udvalget skal være til Tjeneste med alle ønskede Oplysninger.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Busch-Jensen: De Bemærkninger, den højtærede Justitsminister fremsatte, giver mig i og for sig ikke Anledning til at sige ret meget. Vi fik at vide i kort Begreb, hvordan et Lovforslag forberedes og derefter fremsættes og behandles i Rigsdagen. Det havde vi — i hvert Fald nogle af os — nok en vis Fornemmelse af i Forvejen.

Saa fik jeg at vide, at jeg havde Ret, naar jeg mente, at de Tal, der var nævnt for Belægningen af Arresthuse og Straffeanstalter, og den Kapacitet, de har, i Virkeligheden var misvisende. Der var opgivet 17 000 mod 5 000 Pladser, altsaa en Belægning paa over det tredobbelte; der er bortset fra Sundholm 8 700 Pladser — altsaa en Belægning, som ikke er det dobbelte. Det hele er naturligvis ikke saadan, som man kunde ønske; men det er nok ikke saa forfærdelig galt.

I øvrigt fik jeg ikke nærmere Oplysninger i noget Omfang som Svar paa de Forespørgsler, jeg stillede, og det skal jeg heller ikke sige noget til; de var for en stor Dels Vedkommende af en saadan Art, at jeg vel ikke kunde regne med, og heller ikke